

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 198. szám
2025/2.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtesítőjeSzerkesztőség (info@ekekolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál GyöngyiA következő lapszám megjelenik:
2025. március 14.

A Transapuseana panorámaút bővületében

Mesés erdélyi tájakon kanyarog az ország legdrágább új megyei útja. Mesébe illő út, amely a térség jelképe, a Torockói-havasok és az Erdélyi-ércheység déli részének festői, ám eddig infrastruktúráltan elhanyagolt tájain, Nagyenyed és Abrudbánya között, a Mócvidéken húzódó hegyi út teljes egészében Fehér megyében fekszik. A Transapuseanának nevezett aszfaltcsík országos szinten a legtöbb pénzből kiépített megyei út, amelytől azt várják, hogy fellendítse a térség turistaforgalmát.

KOVÁCS D. ZSUZSA

Ennek a csodálatos panorámaútnak a bejárására február 8-án indultunk el. Nagyön sokan jelentkeztek a kirándulásra, ezért egy nagy busszal és egy mikrobuszal indultunk útnak hatvanhét fős csoportunkkal. Ragyogó napsütésben volt részünk, a kissé párás levegő csak még sejtelmesebbé varázsolta a tájat.

Az Erdélyi-szigethegység délkeleti részén megvalósított beruházás amennyire költséges, olyannyira elengedhetetlen is volt. Az első szakasz a DJ 1071 jelzésű megyei út Nagyenyed és Nagyponor közötti 43 kilométeres részét jelent, ezt 2024. április végén nyitották meg. A második, 35 kilométeres szakasz Ponortól egészen az Abrudbánya közelében található Bucsony (Bucium) községig húzódik, kapcsolatot teremtve a DN 74 jelzésű országúttal. Az újonnan megépített út festői szépségű, eddig nehezen megközelíthető mocsvidéki településeket érint. Emiatt is áldoztak rengeteg pénzt rá, összesen mintegy 73 millió eurót, nagyrészt uniós támogatásból. Ezért az ország legdrágább megyei útjaként tartják nyilván, azaz erre költöttek a legtöbbet a maga kategóriájában. 2019 októberében úgy vágtak neki a nagyszabású munkálatoknak, hogy három év alatt, 2022-ben be is fejezik. Viszont 2022 májusában a Fehér megyei önkormányzat felbontotta a szerződést az Erdélyi-szigethegységen átvonuló hegyi út első szakaszának a kivitelezőjével, miután a fizetésképtelenné vált cég nem tudott garanciát vállalni a munkálatért. Addig a munkálatok 30 százalékával készültek el. Az új kivitelező több mint féléves szünet után fogott neki megfeszített tempóban a munkálatoknak. Akkor még arról szóltak a hírek, hogy a hivatalos átvétel 2023 év végéig megtörténhet – bár az út akkorra már elkészült, a hivatalos eljárás lezárására 2024 áprilisáig kellett várni. A második szakasz 2024 szeptemberére készült el. Az

új út Nagyenyedről indul, több kilométeren át érinti a várost – éppen a nagy hírű Bethlen Gábor Kollégiumnál kezdődik. Onnan Felenyed, Remete, Nagyponor, Kisgyógyapatak (Geogel), Mogos érintésével fut be Bucsony községbe, Bucium Cerbu falunál érve el a DN 74 jelzésű országutat, Abrudbánya délkeleti csücskében. Az új megyei útnak köszönhetően az érintett települések lakói jóval rövidebb idő alatt érhetnek el a megyeszékhelyre vagy akár Kolozsvárra is. A beruházás nemcsak a túlnyomórészt románok, mocsok lakta eldugott vidék számára rendkívül fontos, hanem a ma is jelentős magyar kisebbséggel rendelkező Nagyenyed számára is, hiszen ennek keretében immár felújították a Felenyedre vezető utat, illetve kerékpárút is épült, valamint 6 kilométeres szakaszon a vezetéseket is a föld alá fektették. A megyei út felújításától elsősorban a turizmus fellendülését remélik, de a beruházásnak gazdasági és szociális vonzata is van, hiszen összeköti Abrudbányát

Az útépitési emlékmű Valea Poieni településen, amelyet 1838-ban állítottak

és az eldugott mocsvidéki településeket a Szászsebes-Torda autópályával, és ezáltal Kolozsvárral. Idegenforgalmi hozadéka szintén jelentős, ál-

A térségben rengeteg elhagyatott, omladozó házat, viskót látni

tala megközelíthetőbbé válik a sziklaszorosáról híres Remete, a több természetvédelmi területtel is rendelkező Nagyponor vagy Mogos, de az Erdélyi-ércheység számos természeti csodája is könnyebben elérhető lesz a turisták számára.

Ez az ország egyik legszebb turistaútja, több helyen ezer méter fölé emelkedve kacsaringózik, szemet gyönyörködtető tájon halad, pazar panoráma tárul az utazó szeme elé. Bizonyos kilátópontokról jól látható a Tordai-hasadék, a Detunáta, az Öreghavas, de tiszta időben a távolabbi Retyezát és a Kudzsiri-havasok vonulata is jól kivehető. A DJ 1071 erdőön, tisztásokon, szorosokon halad át. Négy elszigetelt községet – Remetét, Nagyponort, Mogost és Bucsonyt –, valamint azok elnéptelenedett falvait, tanya-világát próbálja közelebb hozni a civilizációhoz. Az úttól néhány kilométerre számos olyan tanya van, ahol ma már mindössze egy-két családot lehet találni. A térségben rengeteg elhagyatott, omladozó házat, viskót látni, de néhány ízlésesen felújított is, amelyet hétvégi nyaralóként használnak. A hagyományos parasztházak és vízimalmok visszaállítását nem bízzák a véletlenre vagy az új tulaj ízlésére; a munkálatok a nagyszebeni Astra falu-

múzeum felügyelete alatt folynak.

A megyei tanács levédette a Transapuseana elnevezést, amely így hivatalossá vált. Ez

láltunk a következő szöveggel: „Aici a fost casa în care a locuit între 1840-1847, neînfricată luptătoare pentru drepturile buciumanilor Ecaterina Varga (1802-1852).” Sajnos az ismereteink Varga Katalinról eléggé hiányosak és főleg nagyon különbözőek voltak, ezért a Wikipédiát hívtuk segítségül, ahol röviden ezt írják róla:

„Varga Katalin (Halmágy, 1802. augusztus 22. – Halmágy, 1852 után) az erdélyi bányászmozgalom vezetője volt az 1840-es években. A kisnemesi származású asszony eredetileg saját peres ügyében kereste igazát Bécsben, de a Mócvidéken keresztül utazva, és megismerve a zalatnai kincstári uradalom román bányász-jobbágyainak panaszait, az ő ügyükben is megpróbált eljárni. Ugyan kéréseit kivizsgálták, de a hatóság őt magát veszedelmes felforgatónak tartotta, és Andrei Şaguna ortodox püspöki helytartó segítségével elfogatta. Miután négy évet töltött vizsgálati fogságban, háromhavi elzárásra, a perköltségek viselésére és Erdély területéről való eltávolításra ítélték az állami közbiztonság, a közbéke elleni vétség és a jobbágyok földesuruk elleni izgatása címén. Szabadulása után haláláig rendőri megfigyelés alatt élt szülőfalujában.”

Jó lenne többet tudni róla, természetesen szakavatott ember tollából.

Ezután egy kis kitérőt tettünk, amikor elértük a DN 74-es utat, nem Abrudbánya, hanem Valea Poieni felé tértünk, és Valea Poieni településen megneztük azt az utépítési emlékművet, amelyet 1838-ban állítottak a Zalatna-Abrudbánya közötti út építésének 1837-ben való elkezdésekor. Párját, a zalatnai református templom kertjében álló, az út építésének befejezését jelző emlékművet, amelyet 1865-ben állítottak, már többször is láttuk. Így most már kikerekedett a történet, mindkét emlékművön magyar, latin és német felirat áll.

Utunk következő állomása, Abrudbánya, már nem tartozik a panorámaúthoz, de közel van hozzá. Itt a református templomba látogattunk, ahol a helyi református lelkész fogadott, sok érdeklődést tudtunk meg tőle a város történetéről, a környékről, az aranybányászatról, az itt élő magyarságról, a mindennapi küzdelmekről, a különböző nemzetiségek együttéléséről régen és ma. Méltó befejezése volt kirándulásunknak!

A Gura Izbitei nevű településen a már használaton kívül álló elemi iskola falán egy elég szűkszavú emléktáblát ta-

Hótaposó, sárdagasztó januártól tavaszias, napsütéses februárig

Az idei tél ismét nem úgy alakult, ahogyan elképzeltük: bár január első felében néhány alkalommal örvendhettünk a havazásnak, és egy igazi hótaposó túrán is részt vehettünk, a hónap vége felé az enyhe időjárás következtében a magasabb csúcsokon is kezdett elolvadni a vékony hótakaró, a meghirdetett EKE-túrákon pedig a fehér csoda helyett agyagos sarat dagasztottunk. A tavaszias februári meleg a hóvirágokat is előcsalogatta a földből, a nappali fokok pedig jóval nulla fölé emelkedtek, így jégbontó havának elején szervezett túráink inkább márciusra emlékeztettek.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Január 12-én hótaposó túrára indultunk a Néma-havasra, ám az éjszakai havazás felborította terveinket. A csúszós, havas úton a kisautók nem tudtak volna felmenni a Prislop-hágóig, így a túravezető úgy döntött, hogy módosítja az útvonalat és a Stanciu-tisztásról közelítjük meg célpontunkat. Néhány autó előre ment, hogy ne akadályozzuk a forgalmat Havasrekettye központjában, majd bevártuk azokat, akik olyan fürgék voltak, hogy még a döntés előtt felértek a hágóra. Olyan személy is akadt, akinek gumidefekt próbálta meggyőztani a betervezett túrázást, végül viszont mindenki szerencsésen megérkezett a Stanciu-tisztásra, így közel egyórás készséssel útnak is indultunk.

Az új útvonal hosszabbnak ígérkezett az eredetinel, és teljes szintemelkedésből is többre kellett számítani, de látszólag senkit sem zavart a spontán újratervezés, hiszen csodás téli világba csöppentünk. Néhányan túraléccel indultak útnak, másoknál felkerült a krampon a túrabakancsra, mert a csapat egy része beszerezte a javasolt hótalpakot. Mint kiderült, a résztvevők többsége még sosem túrázott hótalpakkal, így mindenkinek nehézséget okoztak a kezdeti lépések, a végére viszont szépen belejötték. Az Égett-völgyben vezető széles erdei úton kellemes tempóban gyalogoltunk a friss porhóban, közben gyönyörködtünk a patakba belógó faágakon kialakult érdekes jégcsapalakzatokban. Rövid pihenő után nekifeszültünk az út legnehezebb részének, hiszen 2,2 km-en keresztül folyamatos, 330 méternyi szintemelkedés várt ránk. A hó is egyre jobban mélyült a talpunk alatt, így értelmet kezdett nyerni a hótalpak használata. Már az emelkedő elején csodás kilátásunk nyílt az Égett-kőre, enyhítve a fáradságot, majd amint egyre feljebb kaptattunk, a vastag hóval betakart fenyők látványa ejtett ámulatba. Bár szinte egész napra borús időt jeleztek elő, majdnem végig élvezhettük a nap meleg sugarait és a tiszta égből. Az erdőhatárt elérve felszusszantunk, hogy a nehezét letudtuk, az utolsó lankás emelkedőnek pedig már vidáman vágtunk neki, hiszen lépésről lépésre egyre jobban kinyílt előttünk a téli táj mesebéli látványa.

Mivel késésben voltunk, úgy döntöttünk, hogy nem gyalogolunk el a Néma-havasig, ami még legalább egy órát jelentett volna pluszban, helyette inkább felsétáltunk a közelben levő tetőre, ahonnan pazar kilátás nyílt a Fehér-kővekre és a Vlegyászára, ame-

lyet épp bekebelezni készült egy szürke felhőtenger. A viszszaút a túrasízőknek igazi élményt jelentett, hiszen a nagyon meredek és köves részeket leszámítva szinte végig élvezhették a siklás örömeit, a hótalpasoknak viszont ennél nagyobb kihívást jelentett az ereszkedés. Éppen emiatt elég nagy szórásban érkeztünk vissza az autókhoz, az utolsók valamikor öt óra után szürkületben. A betervezett 11 km helyett végül közel 13-at tettünk meg 676 m teljes szintemelkedéssel (az eredeti tervben csak 375 szerepelt), népes 34 fős csapatunk viszont felejthetetlen élményekkel térhetett haza.

Január 24-én, kihasználva a munkaszüneti napot, Kendermező környékére szerveztünk felfedezőtúrát Szima Márton vezetésével. Amikor néhány héttel korábban meghirdettük a kirándulást, arra gondoltunk, hogy január végére már biztosan megérkezik a várva várt havazás, és igazi téli időben fedezhetjük fel az új túraútvonalat. Ezzel szemben viszont teljesen más élményben volt részünk, hiszen a ropogó hó helyett a sarat tapostuk, és havazás helyett esőben róttuk a kilométereket. Mindezek ellenére

Pazar kilátás a Colțul Corbului szikláról a türkizen kígyózó Aranyosra

vidám hangulatban tettük meg a 11 km-es távot, gyönyörködve a völgyből felszálló ködfátyol látványában, sőt még szalamandrával is találkoztunk, aki kifejezetten élvezte a nedves időjárást. Bár a bakancsunkra tapadt vastag sár réteg mászás súlyként nehezítette meg haladásunkat, ennek ellenére nagyon gyorsan sikerült lejárni a távot, így visszafele még a pusztatopai palacsintasütődéhez is betértünk.

Január 26-án, vasárnap, ismét Szima Mártonnal indultunk útnak, hogy lejárjuk a Pusztatopát és a kajántói tó

Pusztatopától a kajántói tóig ködben, zúzmarában

közötti 21 km-es távot. Reggel 9 órától gyülekeztünk a távolsági autóbussz-állomáson, hogy a fél 10-kor induló szatmári busszal eljuthassunk túránk kiindulópontjára. Ugyan az előrejelzés szerint déltől ki kellett volna tisztulnia az égnek, az időjósok az alkalommal tévedtek, így végig sűrű ködben gyalogoltunk. Sárdagasztásból ez alkalommal is bőven kijutott, de vizsgált a tudat, hogy legalább nem esik az eső, ráadásul pedig élvezhettük a bokrok, fák ágain képződött zúzmaralátványt. Annak ellenére, hogy a panorámában való gyönyörködés és a napfürdőzés ez alkalommal elmaradt, 24 fős csapatunk vidám han-

munkra 8 gyerek is gazdagította csapatunkat, közülük pedig a legkisebb túrázó alig múlt két éves. Jó érzés látni, amikor a szülők egészen kicsi kortól próbálják megszerettetni a természetjárást a gyerekekkel, a jelenlétük pedig minden alkalommal plusz színfoltot jelent a csapat többi tagja számára is. 10 km-es túránk a piros háromszögon indult, ahonnan rálátásunk nyílt a szoros alsó részére, az ösvény mellett pedig a tavasz közeledtének hírnökeivel is találkozhattunk. Kierve az erdőből egy magasles mellett rövid energizáló szünetet tartottunk, majd folytatva utunkat, hamarosan leértünk a piros háromszög jelzésről, amely a Tordai-hasadék irányába halad tovább. Ezután egy tágas legelőre értünk, ahol két kisebb patak medren is át kellett kelniünk, majd megmászva egy méretes dombot, felértünk a Colțu Șaș nevéű csúcsra (733 m), ahonnan pazar kilátás nyílt a Torockói-hegységre és a Gyalui-havasok egy részére, a Székelykőre, Ordaskőre, Bedellőre és az Öreghavasra. Mivel sokan voltunk, nagy szórásban haladt végig a csapat, így mire a vége felé a csúcsra, az eleje már az uzsonnáját is elfogyasztotta. A hosszú szünetnek köszönhetően viszont mindenki bepótolhatta a lemaradását és a csoportkép sem maradt el. Tovább indulva kezdődött a fokozatos ereszkedés, érintve egy kisebb tavat, majd hamarosan becsatlakoztunk a kék sáv jelzésű útbá, amely elvezetett a második kilátójához, a Colțul Corbului-hoz. Mivel a természet kis létszámúra szabta a kilátó befogadóképességét, türelmesen megvártuk, hogy mindenki sorra kerüljön, a sziklaszirtre kimerészkedve pedig csodás kilátásunk nyílt az Aranyos völgyére és a türkizen kígyózó folyóra. Folytatva utunkat, következett a túra legnehezebb része, ugyanis egy meredek ösvényen vissza kellett ereszkednünk a völgybe. Itt azok is elővették túrabotjaikat, akik korábban nem használták, a gyerekek pedig felnőtteket megsegítő ügyességgel teljesítették a lejtő kihívásait. Az egészen kicsi

túrázó szülei kezébe kapaszkodva, vagy a hordozó biztonságában, szülei hátán tudták le a meredek ereszkedést, így mindannyian biztonságban visszaérkeztünk autóinkhoz. Ami pedig a legnagyobb meglepetést okozta mindannyiunk számára: annak ellenére, hogy esőt és havazást jósltak vásárnapra, végig csodás, tavaszias időnek örvendhettünk, nem egyszer pedig a nap is előbújt a felhők mögöl.

Február 8-án a Meszeshegység legdélnyugati csücskén túráztunk, a Gereben-hegyen, Kiss János vezetésével. A közel 14 km-es túra Hodosfalváról (Hodișu) indult, érintve a Gereben-hegyet és a Barlang-völgyi jeges sziklavájt, ahol az enyhe tél és a szárazság következtében idén nem csodálhattuk meg a különleges jégoszlopokat. Az útvonal több pontján is csodás kilátásunk nyílt a Kalotaszegi-medencére, a Kőhegy és a Vlegyásza vonulatára, emellett a Cibles, illetve a Radnai-havasok fehér csúcsai is feltűntek a távolban. Néhányan a Gereben-tetőre is felmásztak az erdő fái között lerövidítve a távot, a többiek pedig a nyeregben töltötték fel kiüresedett energiáikat, ráadásul pedig a D-vitamin szintet is sikerült felturbóznunk. 11 fős csapatunkat egy kedves kutya is végigkísérte, aki már a faluban csatlakozott hozzánk és játékosságával, szeretetkinyilvánításával feldobta a résztvevők hangulatát. A hegyről leereszkedve először érintettük a látványos suvadást, amelyet túravezetőnk Meszes-szakadéknak nevezett el, emellett egy különleges égerfaligeten is keresztülhaladtunk, amelyen kis patak kígyózik végig. Legutóbb 2022-ben és 2023-ban is hóban jártuk le a túrát, így a mostani tavaszias, száraz időben teljesen más arcát mutatta meg a természet. A faluba visszafelé haladva feltűnt, hogy a jól ismert földutat kiszélesítették, amikor pedig a miértekre kerestük a választ, a távolban megpillantottuk, hogy munkagépekkel elkezdtek kitermelni a hegyet... Szomorú látni, hogy az emberi beavatkozás következtében miként változik meg a táj évről évre.

Gyerektúra megkövesedett csigákkal, angyali túravezető-segédekkel és titokzatos meglepetéssel

Ismét gyerektúrát hirdettünk február 9-re, vasárnapra, hiszen amint megígértük, idén próbálunk minden hónapban legalább egy, kifejezetten családoknak szóló kirándulást szervezni. Ez alkalommal a Hója-erdő ösvényeire esett a választás, hiszen a Bükkben már többször is jártunk, s biztosak voltunk abban, hogy lesznek olyan családok, akik még sosem jártak a Bácsi-torokban vagy a Kerek-tisztáson. Az útvonalat úgy terveztük meg, hogy a túra kiindulási és végpontja megegyezzen, ezzel megkönnyítve az autós logisztikát a családok számára. Bár a jelentkezés a vártánál sokkal lassabban indult be, a túra előtti napokban a kedvező időjárás-előrejelzés felbátorította a családokat, így végül 87-en indultunk útnak az erdő melletti parkolóból: négy hónapos kisbabától 13 éves kamaszig minden korosztályból kijutott, sőt még háromgyerekes családok is velünk tartottak.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Kihaszználva a munkaszüneti napot, január 24-én útnak indultunk azért, hogy bejárjuk az eltervezett útvonalat, ugyanis a táv egyik részén még mi sem jártunk. A falumúzeumnál hagytuk az autónkat, majd elindultunk a makadámúton a Bácsi-torok felé. Már az út elején kerülgetni kellett a sarat meg a pocsolyákat, aztán szép lassan beletörődünk a helyzetbe és tovább nem kíméltük bakancsainkat. Nala kutya, a hosszú szőrű csivava is velünk tartott felfedezőutunkon, aki apró termete miatt pillanatok alatt a sárfürdő áldozatává vált. Az erdő szélén haladó széles út a dagonya miatt elég barátságatlannak tűnt, így gyorsan elkezdtünk gondolkodni azon, hogy milyen élményben lesz részük a gyerekeknek, ha februárban nekik is dagasztaniuk kell a sarat. Aztán hirtelen eleredt az eső, így szaporább léptekkel közelítettünk a Bácsi-torokhoz, amikor pedig kiértünk az aszfaltútra, már rendesen esett. Be kellett látnunk, hogy nem fogjuk tudni befejezni a túrát, hiszen a kiskutya is egyre lassabban vonszolta magát, így ölbe vettem, becsomagoltam a száraz felsőmbé és elindultunk gyalog a bácsi buszmegálló irányába, mint három ázott veréb.

Mivel a túrát még a bejárás előtt meghirdettük, úgy döntöttünk, hogy nem módosítjuk utólag a kiírást, hanem reménykedünk abban, hogy február elejére hátha megérkezik az igazi tél és hófehér lep fel fogja beteríteni a tájat. Február elejéig alig néhány család jelentkezett be, így arra gondoltunk, hogy a decembe-

ri gyerektúrához hasonlóan ismét egy kisebb társasággal, körülbelül 20 résztvevővel fogunk túrázni. Aztán ahogy teltek a napok és egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy szépe napos idő várható február 9-re, gombamód kezdtek megszorodni a jelentkezők, szombat este pedig már a 90 főt ütöttük. Gyorsan átgondoltuk a logisztikát, hiszen nem tűnt a legjobb ötletnek, hogy a falumúzeum mellett 20-30 autó sorakozzon egymás után, így reggel az erdő melletti tágasabb parkolóba irányítottuk az autókat. Tíz előtt néhány perccel már gyülekezni kezdtek a résztvevők, néhány ismerős, de nagyon sok új arc is feltűnt, így megörvendtünk, hogy a túra híre ilyen sok családhoz eljutott. Végül néhányan nem jelentek meg, de jöttek helyettük olyanok, akik nem voltak előre bejelentkezve, így sejtettük, hogy a 90-es létszám nem módosul sokat, ám a nagy nyüzsgésben nem sikerült összeszámolni a résztvevőket. A rövid bevezetőben felvázoltuk az útvonaltervet, a gyerekeknek pedig beharangoztunk egy kis meglepetést, amit a túra végére ígértünk, ezután pedig népes csapatunk útnak indult.

Az elmúlt napokban tapasztalt fagynak és csapadékmertességnek köszönhetően a terep nagyon száraznak bizonyult, így nem kellett tartanunk a sártól, a ragyogó napsütésben pedig az útvonal is sokkal barátságosabbnak tűnt. Mivel nagyon vegyes volt a csapatösszetétel, négy hónapos kisbabától a 13 éves kamaszig minden korosztályú gyerek képviseltette magát, a sor elejétől a seregajtóig legalább ötperces eltolódás alakult ki, így többször

A gyerekek annyira megörültek a pontgyűjtő füzetecskének, hogy alig győztük ragasztgatni a matricákat

is megálltunk, hogy bevárjuk egymást. Mi viszont egy cseppet sem bántuk, hiszen sokkal nagyobb örömet jelentett látni, hogy a szülők egészen kicsi gyerekekkel is elindulnak túrázni, a nagyobbak pedig türelemmel viszonyultak a kicsikhez. Olyan jó volt látni, hogy a gyerekek milyen gyorsan feloldódtak és percek alatt megbarátkoztak egymással, sőt még a túravezetővel (velem) is nagyon közvetlenül viselkedtek. Emma gyors talpalót tartott zeneelméletből, elmagyarázva a különbséget a kisterc és a nagyterc között, de a hangjegyek jelölését is próbálta megtanítani nem túl nagy sikerrel, hiszen az ezt követő kvíz során gyorsan kudarcba fulladt hiányos tudásom. Nóra, aki mindig vidám és szereti az iskolát, mesélt idősebb testvéréről, aki nem szeret annyira túrázni mint ő, majd előkapta fényképezőgépét és arcán széles mosollyal örököltette meg a táj szépségeit. Luca ragyogó szempárral magyarázta, hogy a mőhával csak finoman szabad bánni, majd később kitörő örömmel újságolta el, hogy kenyérmorzszát

szólt a madaraknak. Boti már a túra elején mellém szegült, így gyorsan felavattam túravezető-segédnek, szimpátiája jeléül pedig szinte végig fogta a kezem és visszafelé még a tájékozódásban is segített, hiszen árguszemekkel figyelte a GPS-t.

Első nagyobb pihenőnk a Bácsi-torokban tartottuk, ahol néhány szóban elmeséltem a hely különlegességét, a gyerekek pedig a hallottaktól fellelkesedve megkövesedett kagylók után kezdtek kutatni a merdek mészkőfalak aljában. Ezután következett a túra legnehezebb része, a fokozatos emelkedő, amely a Hója-erdő legititokzatosabb helyére, a Kerek-tisztásra vezetett. Mivel nagyon felcsigázta a kíváncsiságomat, hogy miért is tartják a Hója-erdőt a világ egyik legfélelmetesebb helyének, előző este elmerültem az erdőt körülövező hiedelmek, illetve paranormális jelenségekről, meg ufó-látogatásokról szóló meséknek a tanulmányozásában, de úgy döntöttem, hogy ezeket a sztorikat inkább nem osztom meg a gyerekek-

kel. Visszatérve az emelkedőre, a csapat egy részét igencsak próbára tette a kaptató, így a sor vége ismét eléggé lemaradt az elejétől, amit spontán rövid szünetekkel próbáltunk korrigálni. Amint közelítettünk második célállomáshoz, a gyerekek kíváncsisága is egyre inkább nőtt, így arról faggattak, hogy mi lesz az a titokzatos meglepetés. Az egyik anyuka pedig viccesen megjegyezte, hogy remélhetőleg nem őzgidá. Megnyugtattam, hogy egyelőre nincs titkos őztenyészetünk, a gyerekeknek pedig elárultam, hogy egy apróságról van szó, ami akár a zsebükben is elfér. A kisebbek kezdtek már fáradni, így többen is érdeklődtek, hogy mennyi van még a Kerek-tisztásig, aztán néhány kanyar után már ott is találtuk magunkat, így következhetett a jól megérdemelt fél óras szünet és napfürdőzés.

Energiakészleteink feltöltése után nem maradhatott el a kötelező csoportkép, majd indultunk is visszafelé a Hója-gerincen.

Vidám 87 fős csapatunk a Kerek-tisztáson

Közben újabb kis túravezető-segéd szegült mellém, az 5 éves Julcsi, aki Botihoz hasonlóan innentől kezdve kitartóan fogta a kezemet. Egy másik csapat gyerekek úgy döntött, hogy besegít Filepék Foltos kutyájának sétáltatásába, így libasorba állva mindenki megmarkolta a hosszú pórázt. Sajnos kellemetlen élményben is volt részünk, amikor néhány vad motoros felzaklatta az erdő csendjét... A gyerekek reakciója viszont teljesen ámulatba ejtett, amikor azt kezdték ecsetelni, hogy bár sosem találták volna fel a motorokat, hiszen mennyire károsak a természetre, a levegőt beszennyezik a kipufogógázokkal, nem mellesleg szörnyen hangosak. A nap kellemes sugarai és az előttünk kinyíló táj látványa viszont hamar elfeledtette a kellemetlen találkozást, a gyerekek pedig ámulattal csodálták a kincses várost.

A következő szünet alkalmával megmutattam, hogy a városon kívül még mit látnak, így kezdtük a Feleki-gerincet (Nagy-Csolt, Feleki-tető, Árpád-csúcs, Kis-Magura), folytattuk a szászfenesi Leányvállal és befejeztük a Gyalui-havasok vonulatával (Bélavára, Öreghavas, Három Gergely stb.), ezután pedig akinek kedve tartotta, távcsővel is kémlelhet a látóhatárt. Közben Botondtól megtudtam, hogy a csapat leszakadt részével letért az ösvényről, mert nem tudták pontosan, hogy merre terveztem az útvonalat, ám a telefonján lévő applikációval gyorsan kitalálta, hogy hol érhetnek utol minket. Közben én is úgy döntöt-

tem, hogy kissé módosítok az útvonalon, és ahelyett, hogy az unalmas makadámúton gyalogolnánk vissza a falumúzeumhoz, kissé lefaragtunk a távból, így a magasfeszültségű oszlopoknál letértünk az útról, majd egy hosszabb erdei rész után kiérve a mezőre nem haladtunk tovább egyenesen, hanem letértünk az istállók irányába, ahol reggel már elhaladtunk egyszer. Az erdő mellett található pihenőhelynél kissé felszusszantunk, így a csapat leszakadt része is utol tudott érni bennünket, innen pedig teljes létszámmal gyalogoltunk vissza az autókhoz a már ismert útvonalon.

Ezután következett a várva várt pillanat: kiosztottuk a megígért ajándékot, ami nem más volt, mint egy kis pontgyűjtő füzet, amelyet kifejezetten a gyerektúrára készítettünk, hogy még érdekesebbé tegyük a fiatal résztvevők számára a túrázást. A füzetbe matricákat lehet gyűjteni az idej gyerektúrák során: három pont után kisebb meglepetésben részesülnek a teljesítők, 2026 januárjában pedig összesítjük a pontokat, és akinek több mint 7 matricája gyűl össze, azt egy nagyobb ajándékkal jutalmazzuk meg. A gyerekek annyira megörültek a híreknek, hogy alig győztük ragasztgatni a matricákat, akik pedig a januári túrán is részt vettek, azok két matricával térhetnek haza. A jó hírünk pedig az, hogy aki most lemaradt, az a soron következő gyerektúrákon is megkaphatja a füzetecskét, hiszen a játék egész évben tart.

Az angyali túravezető-segédekkel kézen fogva haladtunk

Megkövesedett kagylók után kutattunk a Bácsi-torokban

Márciusi bakancslista

- **Március 1. (szombat):** Hints Miki gyerekbarát emléktúra (80 éve született - 1945-2015): Monostori fenyves - Szent János-kút - Cérna-forrás (szalonna és egyéb disznóságok sütése). A túra hossza 10 km, szintkülönbség 250 m. Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Kiss János.
- **Március 1-2. (szombat-vasárnap):** Vonatozás és gyalogtúra Oravicabánya környékén. Kirándulásunk során végig vonatozunk az Oravicabánya (Oravița) és Stájerlakanina (Anina) között található látványos vasútvonalon, majd felfedezzük a mesebeli Néra-szurdok - Beusnica Nemzeti Park túraösvényeit. A vasárnapi túra hossza 22 km, teljes szintemelkedés 340 m, így tapasztaltabb túrázóknak ajánljuk. A szállásunk Oravicabányán lesz hotelben. Utazás kiskocsikkal, indulás Kolozsvárról reggel 6 órakor. Szükséges az előzetes bejelentkezés. Szervező: Kertész Levente.
- **Március 5. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Március 8. (szombat):** XXI. EKE-gyereksíverseny (17 év alattiaknak). Helyszín és időpont: Kisbányahavas üdülőtelep, a buszkáti sípálya, 10 óra. Jelentkezés online a siverseny.ekekolozsvar.ro weboldalon, határidő: 2025. március 3., hétfő délután (12 óra).
- **Március 9. (vasárnap):** Hangay Oktáv Családi Síverseny - VI. kiírás. Helyszín és időpont: Kisbányahavas üdülőtelep, a buszkáti sípálya, 10 óra. Indulhatnak: 2, 3, 4 és 5 vagy ennél több tagú csapatok, amelyek tagjai ugyanazon családhoz és ezen belül legalább két generációhoz tartoznak (pl. szülő-gyerek, nagyszülő-unoka stb.). Jelentkezés online a csaladisi.ekekolozsvar.ro weboldalon, határidő: 2025. március 3., hétfő délután (12 óra). ♦ Tavaszköszöntő a Révi-szorosban (14 km). Utazás busszal, indulás reggel 8 órakor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. Bejelentkezés online március 3-ig. Szervező: Szima Márton.
- **Március 12. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Március 15. (szombat):** Hagyományos bükki források körtúrája (15 km, 500 m szintkülönbség). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Kiss János.
- **Március 15-16. (szombat-vasárnap):** Székelyföldi honismereti kirándulás. Tervezett program: szombaton a gyergyószárhegyi Lázár-kastély, a gyergyószentmiklósi örmény katolikus templom és a csikszentdomokosi Márton Áron Múzeum meglátogatása, vasárnap a kézdivásárhelyi Incze László Céhtörténeti Múzeum, a Babamúzeum, a Patikamúzeum, a Gyűjtemények Háza, illetve a csernátoni Haszmann Pál Múzeum meglátogatása. Szállás Kézdivásárhelyen. Utazás busszal, indulás reggel 6.30-kor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. Bejelentkezés online március 3-ig. Szervező: Szima Márton.
- **Március 16. (vasárnap):** Őzek-völgye (15 km). Találkozás 8.45 órakor az M16-os autóbussz Posada utcai (Tanítók háza mögött) megállójában, az autóbussz 9 órakor indul. Szervező: Pál Gyöngyi.
- **Március 19. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János. ♦ EKE éves közgyűlés 18 órától az Apáczai-liceum dísztermében.
- **Március 22. (szombat):** Gyalui-havasok: tőzikeoldal, tőzikevirágzás (17 km, 700 m szintkülönbség); utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon március 20-ig. Szervező: Kiss János.
- **Március 23. (vasárnap):** Kerékpártúra a Berettyó-forráshoz (60 km, 800 m szintkülönbség). Útvonal: Csucs - Tuszatelke - Berettyó-forrás - Királyhágó - Csucs. Utazás Csucsáig személygépkocsikkal, találkozás Csucsán a vasútállomásnál reggel 9 órakor. Szervező: Szima Márton. ♦ Vlád Pál-emléktúra: tőzike a Meszesen (15 km, 600 m szintkülönbség). Utazás kisbusszal, indulás 8 órakor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. Bejelentkezés online március 17-ig. Szervező: Mezei Elemér.
- **Március 26. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Március 29. (szombat):** Gyalui-havasok: Hidegszamos-Üzem (Uzina) - Öregasszony (Bátrána)-csúcs (1208 m) - a tavaszi sáfrányvirágzása (17 km, 1000 m szintkülönbség); utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon március 27-ig. Szervező: Kiss János. ♦ Gyerekbarát tőzike-túra (10 km). A túra útvonala végig a völgyben halad. Utazás kiskocsikkal, találkozás Felsőfüldön (Fildu de Sus) a falu végén 10 órakor. Bejelentkezés online március 27-ig. Szervező: Mezei Elemér.
- **Március 29-30. (szombat-vasárnap):** Kétnapos kirándulás: Szelek-barlangja vezetéssel, szállás Feketeerdőn, onnan másnap gyalogtúra Solyomkővára (12 km, 450 m szintkülönbség), medvehagymaszürettel egybekötve. Indulás 7 órakor a Fliptől. További fontos részletek hamarosan a honlapon. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.

Ügyfélszolgálat

Keddtől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Figyelem! Március 5-7. között irodánk zárva lesz. Irodavezető: Kismihály Boglárka. Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE - Kolozsvár1891).

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Kertész Levente 0740-082002
 Kiss János 0364-807639
 Kismihály Boglárka 0771-535848
 Kovács Zsuzsa 0747-070790
 Mezei Elemér 0724-892797
 Pál Gyöngyi 0742-373546
 Szabó János 0757-220682
 Szima Márton 0766-703575
 Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
 Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848